

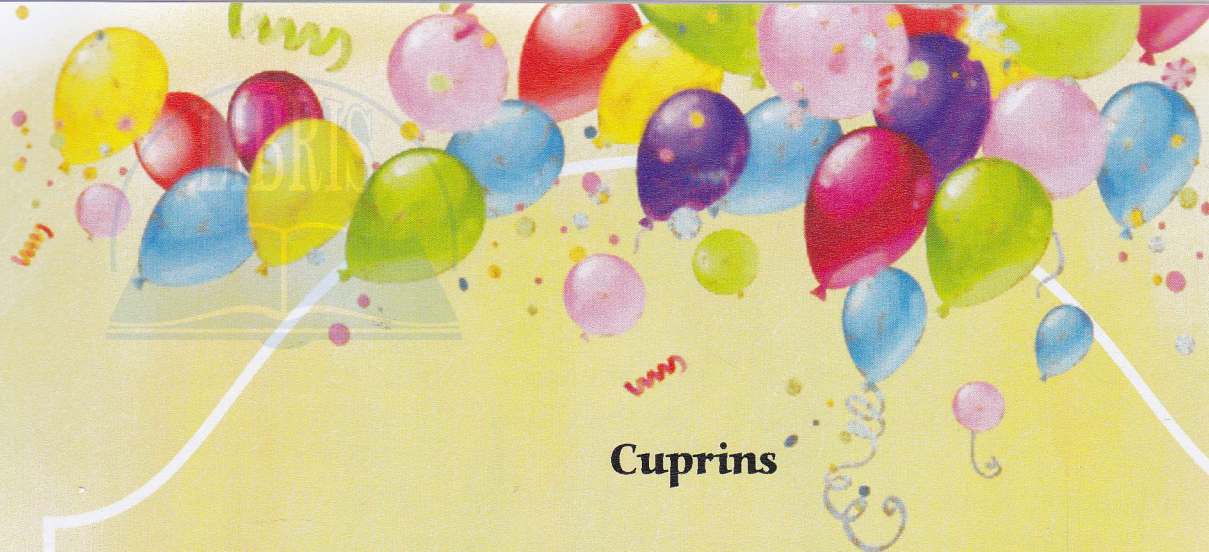
Elena Bolânu

De ce s-au supărat păpușile?

Povestiri pentru prichindei

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ, R.A.

Cuprins

De ce s-au supărat păpușile?	4
Pățania aparatelor de joacă	8
Furnicuța-fuguța	9
Prietenii la nevoie se cunosc	12
Peștișorul auriu	14
Fluturașul cu aripi de nea și albinuța-hărnicuța	16
Pic și Pica – prieteni cu Măriuca	18
Strop de rouă	20
Cocoșul, găina, cățelul și pisica	22
Cuvinte magice	24
Vlăduț și Veronica	28
Iulia și semaforul	32
Pisicuțul Gabrielei	34
Codițe buclucașe	36
Dorin și „Voiajorul”	38
Povestea lui Luky	40
Maia	42
La săniuș	44
Sucă și Cuță	46

De ce s-au supărat păpușile?

Oana era cea mai fericită fetiță pentru că avea o mulțime de păpuși primite cadou de la părinți, rude, prieteni. Toate sunt deosebit de frumoase ... adică ... au fost frumoase. Din curiozitate, din puțină răutate, ea știe din ce alte motive, curând se transformau față de cum erau ele la început. Cu părinții, bieteile păpuși nu aveau probleme, ci cu Oana, „răsfățata și răutăcioasă”, așa o numeau păpușile, mai în șoaptă, să nu le audă, că altfel era vai și amar de ele ...

– Eu nu mai am un ochi ... cred că este în cutia cu jucării, cineva dibaci ar putea să mă ajute ...! spuse, cu o voce tristă, păpușa cu păr roșcat.

– Privește la mine ..., ce-o fi avut cu brațul meu, nu-l mai am ..., e cumva ... pe sub pat ...? întreabă păpușa cu păr blond.

– Iar eu am rămas dezbrăcată ... mă cam rușinez ... dar n-am ce face, se auzi din colțul camerei vocea unei alte păpuși.

– Doar cu grebla să-mi mai descurce părul, cu pieptănul este imposibil, la cât de ciufulit îl am, câlți nu alta ...! se auzi dintr-un alt colț al camerei.

De sub un dulap, o păpușică, mai mult bebeluș ..., în fine, tot păpușă era, strigă la ele, din toate puterile:

– M-am gândit la un truc ..., s-o învățăm minte!!! Cum nu cunoaștem regulile de circulație, nu putem ieși pe stradă. Așa că ne ascundem de ea în cămară, ea niciodată nu intră în cămară, n-o să ne găsească muuultă vreme ..., s-o vedem cum îi este fără noi ..., cu cine se va mai juca ...

Gândit și făcut!!!

Într-o clipă, păpușile erau în cămară, pe cel mai din spate raft, cât mai ascunse ...

De cum se trezește, Oana fuge la păpuși, să se joace puțin, înainte de a o striga mama ei ... pentru igienă ... micul dejun ...

– Mamăăă ... mamăăă ..., dă-mi păpușile!

– Dar nu le-am luat eu ...

– Atunci, cine ...?

– Tu ... ce crezi, Oana, la cum arătau, eu cred că s-au supărat și au plecat ... nu știu ... eu, în locul lor, așa aș fi făcut ...

Oana a rămas îngândurată, din ce în ce se întrista și mai mult, nu-și găsea locul ... Mai mult absentă, s-a spălat, a mâncat, adică ... nu prea a mâncat. Stătea și aștepta ... nici ea nu știa ce anume ..., încerca să dezlege misterul ..., se gândea că nu aveau cum să plece de acasă, că nu știau regulile de circulație, a căutat prin toate colțurile, pe sub paturi, pe sub dulapuri, la bucătărie ..., peste tot ...

Era foarte tristă. Se cuibări în fotoliu, se făcu mică cât un ghem, cât ghemul bunicii, nu mai avea chef ... nici de vorbă, nici de desene animate, nici de plimbare, nici de joaca cu copiii de pe stradă ... de nimic.

Pățania aparatelor de joacă

Mihai și Ștefan îndrăgeau foarte mult grădinița, activitățile ce se desfășurau zilnic, pe doamna educatoare, pe colegi și, în mod deosebit, aparatele de joacă. De abia așteptau programul distractiv când, încolonați, ieșeau la aparatele de joacă, la leagăne, tobogane, balansoare, scrânciob, groapa cu nisip...

Pe rând, supravegheați, se bucurau de ele din plin. Când veneau părinții să-i ia acasă, de abia se desprindeau, ar mai fi stat mult și bine, uitând și de foame și de odihnă. Mai greu le-a fost în ultima zi de grădiniță, când și-au luat rămas bun de la aparatele de joacă, urmând să se revadă în toamnă, la începutul noului an școlar.

Cu bicicleta, cu puii de animale din gospodăria bunicilor, cu jocurile cu prietenii, vacanța mare a trecut repede, lăsând în urmă amintiri frumoase, tocmai bune de povestit în prima zi de grădiniță.

Ca de fiecare dată, a sosit și această zi, încărcând sufletele copiilor de bucurie și emoții.

Reîntâlnirea cu doamna învățătoare, cu toți colegii, i-a bucurat pe amândoi dar ei așteptau cu nerăbdare să iasă în curte, la joacă. Și în sfârșit, sosi și momentul revederii cu aparatele de joacă. Dar...

– Stai, așteaptă, strigă, speriat și agitat, leagănul. Nu te așeza, m-au rupt ..., nu vreau să cazi, să te accidentezi chiar din prima zi!

– Dar ce-ai pățit? întreabă Mihăiță și Ștefan, nedumeriți.

– Toată vara, niște băieți, mai înalți decât voi, noaptea târziu, se credeau mai degrabă pe aripile vântului și nu într-un leagăn, așa ... cum vă dădeați voi. După una și alta, loveau cu picioarele de parcă le-am fi făcut ceva rău și voiau să se răzbune pe noi. Nu i-am înțeles. Uitați în ce hal ne-au adus!

– Dacă nu vă e de ajuns, veniți și la mine, strigă toboganul, supărat și el. De parcă nu lunecau destul de bine, așezați, așa cum era normal, alergau pe mine de jos în sus și de sus în jos, tropăind cât îi țineau picioarele, până când mi s-au slăbit încheieturile, au sărit toate șuruburile. Acum sunt tocmai bun de reparat. Nu puteți să vă mai jucați acum cu mine!

– Veniți să-mi vedeți umbrela ce vă proteja de soare, strigă balansoarul, acei huligani se agățau cu mâinile de ea și se balansau în aer până când s-a rupt și am rămas în bătaia soarelui, a vântului și a ploii până când lemnul s-a umflat, de vopsea s-a dezbrăcat, uscăciunea l-a uscat ...

– Gata ... este îngrozitor ..., nu este posibil, poate că ar trebui anunțată poliția, nu știm prea bine ce e de făcut, o chemăm pe mama ..., pe doamna educatoare ..., să asculte povestea voastră și să spună ce e de făcut.

Nu mai voiau să asculte, erau atât de supărați și impresionați încât s-ar fi revoltat. S-au hotărât să-i spună doamnei educatoare ce auziseră de la aparatele de joacă. Până să ajungă la doamna educatoare, au văzut că au sosit meșterii să repare tot ce stricaseră băieții cei răi. De la meșteri, Mihai și Ștefan au aflat că acești băieți vor fi pedepsiți!

Freamătul naturii pe întreg întinsul verii era întregit de forfota găzelor, furnicuțele își rostuiau munca în colonie din zori și până-n seară iar greierașul dădea adevărate concerte în fiecare zi, după apusul soarelui.

Se tot întreba greierașul de ce erau atât de ocupate furnicuțele, de parcă timpul nu le ajungea, în vreme ce el își dedica tot timpul strunelor de chitară, încălzind sufletele celor ce-i îndrăgeau talentul înăscut și râvnit de cei fără niciun har, mai ales artistic. Le-a tot urmărit și înciudat că nu-i acordă câtuși de puțină atenție, îi strigă furios ultimei furnicuțe din roi:

– Heeei, heeei, stai puțin de vorbă cu mine, tu, cum te-o fi chemând, dacă tot ai rămas la urmă.

– Pe mine mă cheamă Furnicuța-fuguța și dacă sunt la urmă nu înseamnă că sunt leneșă, dar tot nu am timp de palavre cu tine, ne așteaptă regina să ne aprecieze munca, dacă tu ai timp de pierdut ... n-ai decât ... înainte de a se strica vremea, trebuie să umplem cămara cu provizii, că doar n-om cere la vecini ...

Și atât a fost ...

A rămas profund nemulțumit de puțină atenție acordată de această furnicuță „o fi ea hărnicuță, dar cam obrăznicuță ... auzi ... provizii pentru iarnă ... că doar n-om cere la vecini ... știe ea pe cineva care cere la vecini?... mă rog ... nici măcar nu știu ce a vrut să spună, și nici nu vreau să știu...”

A doua zi s-a și postat în calea lor, să mai prindă o frântură de conversație...să mai afle și el câte ceva despre ciudatele ființe ... tot de la Furnicuța-fuguța, căci celelalte nici măcar nu se uitau la el.

– Heeei, heeei, te rog, Furnicuța-fuguța, răspunde-mi la o singură întrebare, cum reușiți să prindeți așa viteză, fără să puteți sări ca mine ... în salturi mari, de parcă ai fi pe cai ...

– N-ai aflat despre noi că avem șase piciorușe? Ele ne ajută să prindem așa o viteză, cum nu are nicio altă insectă...

– N-am aflat despre voi mai nimic, vă tot văd mășăluind continuu ... și cam atât ...

